

A L L E P A A R D E N

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

de lege kerk
of de volle tuin? (vervolg)

de dichtbijge gelovige gemeenschap van hun huwelijk is voor hen van meer belang dan de afstandelijke kerkrechtelijke geldigheid ervan

ze kennen jesus de zaligmaker wel maar herkennen hem niet in vele hedendaagse vaticaanse gestalten die hij vandaag de dag heeft aangenomen

mijn huwelijken zijn zagezegd niet in orde maar wat trekken die nieuwe christenen zich daarvan aan? ze zien mekaar graag ze willen hun allerliefste levenslang trouw blijven ze geloven in jesus de zaligmaker & zijn blijde boodschap ze willen tot een gemeenschap behoren die naar die blijde boodschap leeft

ze vertrouwen mij als priester wat zou mijn inzegening van hun huwelijk geen echte inzegening zijn? meer en meer mensen willen zoals in evangelischer tijden weer een kerk met grond onder de voeten & gras tussen de tenen het zand van het strand van galilea het gras van de heuvel van de zaligpredikingen

een tuin als die van viersel wil daar de voortzetting van zijn

vandaar dat ik zoveel huwelijken in die tuin in te zegenen mag krijgen (ik zeg wel degelijk: krijgen want kan je als priester een mooier geschenk krijgen dan dat die jonge gelovige je vertrouwen?)

soms krijgen we op één maand meer tuinhuwelijken dan binnen in sommige kerken op één jaar

de oude brouwerij is immers een voor iedereen toegankelijk huis vooral voor jonge gelovigen die naar nieuwe belevingsvormen zoeken voor hun geloof in jesus' blijde boodschap

de nederlandse jeugdschrijver guus kuijer schreef in zijn laatste boek over hen: "zij keren zich niet van de kerken af omdat zij niet meer geloven maar juist omdat ze weer opnieuw willen gaan geloven"

vooral kinderen staren hun verrukte ogen uit naar de voor hen zo veelbelovende blijde uitstraling van zo'n buitengebouwelijk huwelijk hé mama: zo wil ik later ook trouwen

aan blijde kinderoogen kan je het beste zien dat je hen de blijde boodschap brengt

ik doe dus in viersel maar rustig voort blij met het vertrouwen dat ik als priester krijg van die gelovige maar totaal ontkerkte trouwers

met goed recht schrijf ik dan ook in hun trouwboekje (als ze er al een hebben) "in de tuin van de oude brouwerij van viersel kerkelijk gehuwd"

is het niet beter met het vertrouwen van die jonge gelovigen niet in orde te zijn in een volle tuin dan zonder dat vertrouwen wel in orde te zijn in een lege kerk?

LUC VERSTEYLEN

488

WOORDEN ONTVREEMDEN

God (derde vervolg)

Op God vertrouwd is op rots gebouwd

Voor een gelovig mens die ervan uitgaat dat uiteindelijk alles van God afhangt, is op God vertrouwen het enige verstandige. In de Bijbel wordt die houding herhaalde malen duidelijk verwoord.

Matteüs plaatst vele uitspraken van Jezus samen in een lange toespraak die de naam 'Bergrede' (Mat. 5-7) heeft gekregen.

Op het einde daarvan legt hij Jezus de volgende woorden in de mond: 'Wie deze woorden van mij hoort en ernaar handelt, kan vergeleken worden met een verstandig man, die zijn huis bouwde op een rots. Toen het begon te regenen en de bergstromen zwollen, en er stormen opstaken en het huis van alle kanten belaagd werd, stortte het niet in, want het was gefundeerd op een rots.' (Mat. 7,24-25)

Men kan niet tegelijk God dienen en de mammon

Iemand die oprecht in God gelooft, kan materiële rijkdom niet beschouwen als het allerhoogste goed waarvoor alles moet wijken.

In de Bergrede zegt Jezus in de gebruikelijke oosterse stijl van harde tegenstelling: 'Niemand kan twee heren dienen: hij zal de eerste haten en de tweede liefhebben, of hij zal juist toegewijd zijn aan de ene en de andere verachten. Jullie kunnen niet God dienen én de mammon.' (Mat. 6,24) De 'twee heren' krijgen een naam: 'God' en 'Mammon'. 'Mammon' is een Aramees woord dat 'God van het geld' betekent. De onderliggende betekeniswortel staat voor hetgeen betrouwbaar is omdat men het in veiligheid heeft gebracht. Vandaar: bezittingen.

Mammon is niet alleen een verpersoonlijking van geld, maar van aardse goederen en rijkdom in het algemeen. Jezus stelt de Mammon bijna als een persoon voor, namelijk als een verpersoonlijkte demonische macht waarvan de hebzuchtige mens de slaaf wordt, met het gevolg dat mammon-dienst niet verenigbaar is met de ware God-dienst.

Dat is de vinger Gods

Wie als gelovige in een bepaalde gebeurtenis een hemelse aanwijzing meent te zien, kan zeggen: 'Dat is Gods

vinger', in de zin van: hier kan men een goddelijke tussenkomst bespeuren.

Mozes wil zijn volk wegleiden uit Egypte; daartoe krijgt hij de steun van God doordat door zijn toedoen een reeks van tien 'plagen' Egypte teisteren. Over de derde plaag vertelt het boek *Exodus*: 'De HEER zei tegen Mozes: "Zeg tegen Aäron dat hij met zijn staf op de grond moet slaan, dan zal in heel Egypte het stof veranderen in muggen." Zo gebeurde het. Aäron sloeg met zijn staf op de grond, en meteen zaten er muggen op mens en dier; in heel Egypte veranderde het stof in muggen. De magiërs probeerden met hun toverformules ook muggen te voorschijn te brengen, maar zij slaagden daar niet in. Omdat alle mensen en dieren onder de muggen zaten, zeiden de magiërs tegen de farao: "Hier moet een God de hand in hebben!" Maar de farao bleef onverzettelijk, hij wilde niet naar Mozes en Aäron luisteren, zoals de HEER gezegd had.' (Ex. 8,12-15) De Statenvertaling (1637) heeft op de vergelijkbare plaats: 'Toen zeiden de tovenaars tot Faraö: Dit is Gods vinger!' (Ex. 8,19) (Wordt vervolgd)

BART MESOTTEN

MIJN NAAM IS
Christopher – Christoffel – Kristof

Gisteravond nog eens een film gezien met de heerlijke Christopher Plummer. U weet wel, kapitein Georg von Trapp uit *The Sound of Music*. Wist u dat de man eigenlijk Canadees is? Zijn voornaam is natuurlijk afgeleid uit het Grieks kristoforos en betekent 'Christusdrager'. En dan denken wij natuurlijk meteen aan de beroemde Sint-Christoffel, beschermheilige van automobilisten.

Laat ons deze wekelijkse bijdrage aanvatten met een op het eerste gezicht misschien wat vreemd bestempelde heilige, meer bepaald Christoffel de barbaar. Dat laatste moet je natuurlijk begrijpen in de dubbele betekenis van (bekeerde) heiden en niet-Romein. Deze Christoffel stierf de marteldood in het gezelschap van zijn christelijke gezellen, wellicht in de golf christenvervolgingen ten tijde van de keizers Decius of Diocletianus. Hun dood wordt herdacht op 27 april.

Een andere heilige Christoffel die zijn leven gaf voor het geloof was monnik in het Spaanse Córdoba. En blijkbaar had hij dat einde gewenst, want hij gaf zichzelf aan ten tijde van de vervolging onder het kalifaat van Mohammed I. Samen met de jonge monnik Leovigild werd deze Christoffel onthoofd in het jaar 852. Hun feestdag is 20 augustus, natuurlijk de verjaardag van beider marteldood.

Ook bepaald niet alledaags is het wedervaren van de heilige Christoffel van Guardria. Hij werd wellicht op 17 december 1487 geboren in het Spaanse Toledo. Reeds als baby werd hij, na genezing van een verlamming, bekleed met het habijt der trinitariërs (belijders van de Drie-eenheid).

Straffer nog is wat hem als dreumes van vier zou zijn overkomen. Volgens de overlevering werd het arme kind omgebracht door niet-christenen, die er blijkbaar van overtuigd waren dat zij van alle kwalen verlost zouden worden, indien ze de as van een gedoopt kind en van een geconsacreerde hostie uitstrooiden in de waterbronnen waaraan de christenen zich laafden.

Dit zou – opnieuw volgens de overlevering – zijn gebeurd in de Goede Week van het jaar 1491. Zijn erediens verspreidde zich vlug door Spanje en werd in 1805 door Pius VII goedgekeurd. De feestdag van deze jeugdige Christoffel wordt gevierd op 26 september.

Onze aandacht gaat echter vooral uit naar de 'enig echte' Sint-Christoffel, een van de veertien zogeheten noodhelpers en de beschermheilige van reizigers en voertuigen, met feestdag op 25 juli. Het oudste verhaal over deze figuur dateert zowaar al van de achtste eeuw en blijkt omgeven met zo veel legende, dat sommigen meenden de heilige zelf naar het rijk der fabelen te moeten verwijzen. Gelukkig zijn er ook oudere sporen te vinden.

In 452 maken de bronnen gewag van een basiliek toegewijd aan Sint-Christoffel in Bitinia, in 536 van een klooster dat zijn naam draagt. De heilige paus Gregorius de Grote had het in zijn geschriften over een klooster aan de heilige toegewijd te Taormina in Sicilië. Besluit van de geschiedkundigen: alvast aan het bestaan van Sint-Christoffel valt niet te twijfelen. Deze christen zou in 250 in het niet nader bekende Samon in Licië de marteldood zijn gestorven.

Sint-Christoffel deed al veel inkt vloeien. Volgens een oosterse versie heette hij aanvankelijk Reprobis, stamde hij zowaar af van menseneters, nam hij dienst in het Romeinse leger en werd hij – omdat hij zich tot het christendom had bekeerd en zijn nieuwe geloof hielp verspreiden – geïgeld en onthoofd. Het westerse verhaal danken we aan de Gulden Legende van Jacob de Voragine. In dit dertiende-eeuwse verhaal wordt Christoffel voorgesteld als een jonge reus die zich in dienst wilde stellen van de machtigste. Dat waren achtereenvolgens de koning, de keizer en satan. Tot hij begreep dat Christus de machtigste van allen is.

Christoffel liet zich dopen en van een kluisenaar leerde hij dat hij Christus het best kon dienen door mensen te helpen. Hij vestigde zich aan de oever van een stroom, waar hij passanten over het water droeg. Op zekere dag bleek een kind haast niet te torsiën. Het ging om het Christuskind natuurlijk, zoals dat zich aan de overzijde openbaarde. Wellicht gaf de betekenis van kristoforos aanleiding tot de legende. Reeds in de middeleeuwen was Sint-Christoffel de patroon van pelgrims en reizigers, later ook van postbodes, atleten, kruiers en lossers, en – omdat zijn onafscheidelijke staf volgens de legende begon te bloeien – ook van fruitkwekers en -handelaars. Sint-Christoffel, met feestdag op 25 juli, blijft een geliefde heilige.

UIT DEN GROOTEN
VOLKSKALENDER
VAN PAUL VAN ZUMMEREN

De week die nu komt, is voor onze volkskalender één van de meest interessante van het jaar. Dat is niet alleen zo omwille van de grote hoeveelheid weerspreuken die je deze week op de volkskalender aantreft, maar ook door het groot aantal volksgebruiken rond deze dagen. Dat maakt deze week zo boeiend.

Aanstaande zondag is het de feestdag van Sint-Maarten. Zonder enig probleem zou ik nu de rest van dit wekelijkse verhaal alleen maar met weerspreuken over Sint-Maarten kunnen vullen. Zoveel zijn er. Vaak refereren die weerspreuken naar Kerstmis, wat in feite symbool staat voor de winter. Zo zeggen die spreuken bijvoorbeeld:

**STAAT MET SINTE-MAARTEN OP 'T IJS DE GANS
DAN HOUDT ZE MET KERSTMIS
IN 'T WATER EEN DANS**

Mocht het nevelig zijn nu in de Sint-Maartensnacht, dan volgt een zachte winter, want:

**NEVELS IN DE SINTE-MAARTENSNACHT
BRENGEN WINTERS KORT EN ZACHT**

Onze voorouders waren ervan overtuigd dat er rond die Sint-Maartensfeestdag enige nazomerse dagen moeten komen:

**AL MOET SINTE MAARTEN
EEN MANTELKEN DRAGEN,
HIJ MOET TOCH NOG WANDELEN
IN ZOMERSE DAGEN**

Dat Sint-Maartenszomerke is dan wel één van de allerlaatste nazomerkes van het jaar. Want, zegt de volksweerkunde, de winter is nu zeer nabij. En onze voorouders drukten dat uit in diverse spreuken, waarvan ik deze de meest kleurrijke vind:

**SINTE-MAARTEN ZIT MET DANK
REEDS OP DE KACHELBANK**

Of nog anders:

**SINTE MAARTEN ZET ZICH MET VEEL DANK
BIJ HET HEERDVUUR OP DE BANK**

KRISTIEN VAN ZUMMEREN